

kunne fremtræde som Lov; de ere derhos ingenlunde oplyste saaledes, som vi pleje at faa oplyst Lovforslag her i Tinget. Jeg tillader mig der at erindre om, at Landstingets Udvalg har begæret Oplysninger om Forbryderiskhed, men der er ikke kommet et Ords Oplysning derom, der er kun fremkommet, hvad vi her i Tinget have meddelt. Men saa vil jeg henlede Opmærksomheden paa et andet meget vigtigt Punkt. Det er tilsigtet, at man skal komme til den meget forstandige Ordning; at Fanger paa sædvanlig Fængeskost og ogsaa i simpelt Fængsel beskæftiges ved Arbejde. Det er meget forstandigt, men det gør man ikke ved et Stykke Papir og en Pen, det er en Foranstaltning, der skal have sin Forberedelse, og Forudsætningerne og Forberedelserne for, at det kan gøres, mangle ganske. Landstingets Udvalg spurgte Justitsministeren, om det kunde gøres nu. Justitsministeren svarede ja, men Overfængselsinspektøren siger i sine offentlige Udtalelser, som ere fremsatte i Fjor, lige det modsatte. Det er en Fagmand, og det er et overordentlig vigtigt Spørgsmaal. Vilde vi vedtage Bestemmelsen, som den foreligger her, faa vi et Stykke dødt Papir i Stedet for en gavnlig Reform. Det, som vi trænge til, er at indhente de Oplysninger, der mangle, det er at give de Bestemmelser, som gaa i den rigtige Retning, altsaa de andre Bestemmelser end Prygleparagraffen, en Affattelse saaledes, at de i Virkeligheden kunne faa den Virkning i Livet, som de tilsigte, og det kunne de ikke, som de ere affattede. Hvis vi endelig skulle have denne Lov — jeg haaber ikke, at vi skulle have den —, maa en Undersøgelse være tvingende nødvendig.

Deuntzer: Det kan dog vist ikke være rigtigt, at man, fordi man har været Minister i et Ministerium, fra hvilket der er udgaaet et Udkast til en Lov, der i nogen Grad lignede dette, og fordi man har været Medlem af et Parti, fra hvilket Ministeriet er udgaaet, skulde være bunden i den Grad, at man, efter at Lovforslaget er blevet omarbejdet i en efter min Mening saa enorm Grad, som sket i Landstinget, skulde være afskaaren fra det ganske naturlige, som jeg egentlig finder, at Folketinget i ethvert Tilfælde, hvor det drejer sig om vigtige og meget omfangsrige Love, burde forlange, nemlig en Udvalgsbehandling. Idet jeg vil bemærke dette for at svare paa den efter min Mening noget besynderlige Forundring, som

det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) ytrede overfor min Stilling i denne Sag, vil jeg i øvrigt indrømme, at jeg, hvis dette Lovforslag kun indeholdt en Paragraf, og der i denne stod dette Indhold om Pryglene, ikke vilde have foreslaaet Udvalgs Nedsættelse, men endogsaa fraraadet den. Det er jo derom, Debatten har drejet sig i alle disse Dage, og jeg tror, at de, der ikke ere blevne overbeviste paa den ene eller den anden Maade under Debatten, heller ikke ville blive det ved, at Sagen bringes til Udvalg. Men man vil indrømme, at dette Lovforslag indeholder i høj Grad betydningsfulde Forandringer for hele vort Liv, kan man godt sige, for den kriminelle Retspleje. Disse Forandringer ere af den Natur, at man paa mange Punkter maa være yderst forsigtig.

Naar jeg vilde drage frem alle de Punkter, hvor jeg mener, der kunde være Grund til nærmere at undersøge Sagen, vilde det føre for langt, og da jeg ikke har fundet det rigtigt at tage Ordet under den Debat, der har fundet Sted, skal jeg ikke trætte det høje Ting dermed nu, men jeg vil kun for at tage et enkelt Eksempel, idet jeg forbigaar aldeles, hvad der med Føje er blevet bemærket om dette Lovforslags Stilling til Lovforslaget om forsømte Børn, kun drage frem, at det er et stort Spørgsmaal, om de Regler om betingede Straffedomme, som ere komne ind i Lovforslaget, kunne accepteres, som de ere. Jeg mener ikke, at der er noget som helst i Vejen for at indføre betingede Straffedomme, tværtimod, jeg er en stærk Tilhænger af dem, men det forekommer mig yderst tvivlsomt, om man i den Henseende kan tage Lovforslaget, som det foreligger. Nu kan man sige: Man kan jo stille Ændringsforslag i saa Henseende, ja, men skulde saadanne Ændringsforslag stilles og underkastes en grundig Behandling, vilde det tage omtrent lige saa lang Tid som et Udvalgs Behandling, og jeg vil paa det stærkeste væge mig mod, at mit Forslag om at sende Forslaget til et Udvalg for mit Vedkommende paa nogen Maade skulde være stillet i den Tanke at begrave det.

Jeg vilde i høj Grad beklage, om det danske Folketing, det demokratiske, frisindede danske Folketing, vilde vedtage en Lov, i hvilken der fandtes en saadan Bestemmelse som den om Pryglene. Jeg vilde i høj Grad beklage dette, det vilde volde mig Sorg; men paa den anden Side kunde jeg gerne indrømme, at det dels kun er forsøgsvis, dels at denne Bestemmelse